

VIVA^{CELL} MTS

SUNDAY
JULY 17
2016

LAST DAY

DAILY օրվա օր

Ungiven Takes Two

Հաղթական «բալը»

**Հաղթող
ֆիլմեր**

էջ 2-3

**Փառասոցնը՝
աղահով ձեռներում**

**Հաղթողներ,
մրցանակներ**

էջ/թ. 4-5

**Winners
and awards**

**Winning
films**

թ. 6-7

**A Safe Pair
of Hands**

ՄՈՍԿՎԱ ԿԻՆՈԹԱՏՐՈՆ, ԿԱՐՈՒՅՑ ԴԱՆԼԻՑ MOSCOW CINEMA, BLUE HALL		17.07
14:00	Մրցանակակիր ֆիլմ Prize-Winner film	
16:00	Մրցանակակիր ֆիլմ Prize-Winner film	
18:30	Մրցանակակիր ֆիլմ Prize-Winner film	
21:00	Մրցանակակիր ֆիլմ Prize-Winner film	

ՄՈՍԿՎԱ ԿԻՆՈԹԱՏՐՈՆ, ԿԱՐՍԻՐ ԴԱՆԼԻՑ MOSCOW CINEMA, RED HALL				
12:00	Անամուսնական ճամփորդություն/nbd. Դսիտրի Իզմեստև Honeyless Moon/dir. Dmitri Izmetstev	Rus, 94' YP	Lang.: Russian Subt.: English and Armenian	
14:00	Սպանություն Արևելյան ճեպընթացում/nbd. Սիդնի Լյումեթ Murder on the Orient Express/dir. Sidney Lumet	UK, 128' R	Lang.: English/French/German/Turkish/Italian/Swedish Subt.: English and Armenian	
16:30	Սիրելի Հանս, թանկագին Պյոտր/nbd. Ալեքսանդր Մինդաձե My Good Hans/dir. Alexander Mindadze	Rus/Deu/UK, 124' YP	Lang.: German/Russian Subt.: English and Armenian	
19:00	Մրցանակակիր ֆիլմ Prize-Winner film			
21:00	Ամերիկյան գիշեր/nbd. Ֆրանսուա Տրուֆաու Day for Night/dir. François Truffaut	Fra/Ita, 115' R	Lang.: French/English Subt.: English and Armenian	

ՄՈՍԿՎԱ ԿԻՆՈԹԱՏՐՈՆ, ԳՈՐԸ ԴԱՆԼԻՑ 1 MOSCOW CINEMA, SMALL HALL 1				
15:00	Մրցանակակիր ֆիլմ Prize-Winner film			
17:00	Մրցանակակիր ֆիլմ Prize-Winner film			
19:00	Մրցանակակիր ֆիլմ Prize-Winner film			

«Բարի լույս»

Աննա Արևշատյան, Հայաստան, 2016

«Բարի լույս» Աննա Արևշատյանի դեբյուտային ֆիլմն է: 13-րդ «Ոսկե ծիրանի» շրջանակներում էլ տեղի ունեցավ ֆիլմի շնորհանդեսը. այն ընդգրկված է «Հայկական համայնապատկեր» անվանա-կարգում: Սոցիալական դրամայի ժանրում նկարահանված խաղարկային ֆիլմերն արդի հայկական կինոարտադրության մեջ մատուցելի վրա կարելի է հաշվել: Այդօրինակ ֆիլմերը պահանջարկ չունեն: Աննա Արևշատյանը ֆիլմը կառուցել է սոցիալական դրամայի դասական կանոններով և

գլխավոր դերակատարների համար անգամ ընտրել ոչ պրոֆեսիոնալ դերասաններ:

Հերոսը մեր օրերում ապրող հեռուստալուսավորող Արշակն է, որը զրկվում է աշխատանքից: Սոցիալական և կենցաղային խնդիրները, սկզբնապետության պատճառով գործազուրկ դառնալը և ելքը միայն հայրենիքը լքելու մեջ տեսնելու հորդորները կրկին հասկանալի են Արշակի սկզբունքներին և վերածվում փակուղու: Որոշումը ձեռնարկելու քննարկելու նպատակով Արշակի նորաստեղծ ընտանիքի բռնած ճանապարհը ֆիլմը վերածնում է road-movie-ի, որում առաջնայինը իրենց գործողությունները չեն, այլ մանկական հիշողություններն ու ասերեստուն անցյալի հետ: **ԲԿ**

ՀԱՅՎԱԿԱՆ ՀԱՄԱՅՆԱԴԱՍԿԵՐ՝ ԽՆՂՈՒՄԻՆԻՆ

28:94 սեղական ժամանակով

Դավիթ Սաֆարյան, Հայաստան/
Գերմանիա/Նիդերլանդներ, 2016

20 տարվա հսկայական աշխատանքից ու երկար սպասումներից հետո կինոռեժիսոր Դավիթ Սաֆարյանը վերջապես հանդիսատեսի դատին հանձնեց իր «28:94 տեղական ժամանակով» ֆիլմը: Խոստովանում է, որ կուզեր ավելի արագ ավարտել ֆինանսական խնդիրները չեն թողել: Ֆիլմն արդեն հասցրել է մասնակցել Բեռլինի փառատոնի կինոշուկային և արժանանալ եվրոպական կինոփառատոնների ուշադրությանը (կինոփառատնի գնվել է Բելգիայում, Նիդերլանդներում և Լյուքսեմբուրգում՝ կինոփառատններում և հեռուստատեսությամբ ցուցադրման համար), այն արդեն իր տեղն է գտել Նիդերլանդների կինոփառատնի հավաքածուի մեջ:

Հայկական իրականության համար դժանդ

ՀԱՅՎԱԿԱՆ ՀԱՄԱՅՆԱԴԱՍԿԵՐ՝ ԿԱՐՃԱՄԵՏՐՈՒՄ

«Ընձառյուծի լռությունը»

Կիզեն Արմենյան, Ֆրանսիա, 2015

Մոմոնով բերրության Կիզեն Արմենյանը՝ «Ընձառյուծի լռությունը» ֆիլմի ռեժիսորը, 1989-ից ապրում է Փարիզում: Նախ ուսումնի է իրավաբանություն և փիլիսոփայություն, ապա դառնալով ռեժիսորի ասիստենտ՝ մասնակցել է վավերագրական կինոնկարի ստեղծմանը: 2006-ին նկարահանել է «Երջանիկ տեսարան» փորձարարական ֆիլմը, որը Լիբանանի թաղաքացիական պատերազմին վերաբերող լեքսիկոնային հոշեր է վերանայում:

«Ընձառյուծի լռությունը» (2015) միջին մետրաժի ֆիլմ է, որի պրեմիերան կայացել է Վիլյա դու Կոնդիի կարճամետրաժ ֆիլմերի փառատոնում: Երևելայի հայտնի օրը, որտեղ Մարիոն, ասես սրանի մեջ, պարել էր ամբողջ գիշեր, Ամիլ և Վիկտորը նրան հայտնաբերում են անկողնում մահացած: Հետաքրքիր անկողնում կորած տանը, որ նրանք ապրում են ընկերներով, ամեն ինչ կարծես սկսում է սուզվել խավարի գիրկը, և շեղումները դառնում են հնարավոր: Հենց այդ ժամանակ էլ հորիզոնում նշմարվում է մարդ-ընձառյուծը: **ԳԿ**

ՀԱՅՎԱԿԱՆ ՀԱՄԱՅՆԱԴԱՍԿԵՐ՝ ԿԱՎԵՐԱԳՐԱԿԱՆ

«Քարհարոս ճամփաներ»

Առնո խայաջանյան, Ֆրանսիա, 2015

Այս տարվա «Հայկական համայնապատկեր» ծրագրում ընդգրկված վավերագրական ֆիլմերը փորձում են ուսումնասիրել անհատական հուշը կամ վերապրումը: Հայազգի ռեժիսորներն ստեղծել են մարդկային ճակատագրերի շարք, որտեղ հուշը ոչ իսկազ երբեքն դառնում են անտեսելի բեռ, իսկ երբեքն էլ թույլ ապանահատական ապրումներում մի ամբողջ տիեզերք տեսնել:

«Քարհարոս ճամփաներ» ֆիլմի հեղինակ Առնո խայաջանյանը ճամփորդում է մի նկարի պատմության հետքերով և պատրաստ է լսել թուրք հնարավոր ու լեռնադրյալ ականատեսներին: Մի բաժակ թեյի շուրջ անշտապ գրյուցներ են տեղի ունենում, Անատոլիայում ապրող հայերի նոր պատմություններ են բացահայտվում (կամ չեն բացահայտվում), բայց այդ սպասումի շրջանում շատ լավ փոխանցում է որոնման եռույթները: Ի վերջո, եթե փնտրում ես, որքան արդեն փոխվում ես թե՛ դու, թե՛ քո գրյուցակիցները: **ՆԸ**

ՓԱՌԱՏՈՆԵՐ՝ ԱՊԱՀՈՎ ՉԵՌՔԵՐՈՒՄ

Ավելի քան մեկ շաբաթ ամբողջ Երևանը նայում էր մի գույգ ձեռքերի. կարմիր ու դեղին թևերից պարզված՝ նրանք ցույց են տալիս մեկ և երեք թվերը 13-րդ «Ոսկե ծիրանի» ազդագրերի վրա: Եվ այսպես՝ ո՞վ է այս հանրահայտ ձեռքերի հետևում թաքնվածը:

Մանրագրեր՝ Գարեգին Մարտիրոսյան՝ երևանյան The Sign դիզայնի ստուդիայի ստեղծագործական տնօրենն ու նրա փոքր թիմը ԳՈՍԿԵ ծիրան» կինոփառատոնի հին ընկերներն են, ովքեր վերջին տասներկու տարիներին ձեռավորել են «Ոսկե ծիրան» կինոփառատոնի ազդագրերը: Նրա ստուդիայի համալորողները ամենատարբեր դորտներին են բանկեր, խաղատներ ու գարեջրի գործարաններ, բայց նրան հատկապես դուր է գալիս աշխատել փառատոնի համար: «Շատ հետաքրքիր աշխատանք է, քանի որ խոսքը սովորական աստղաչափի համալորողի մասին չէ: Այն ստեղծագործական փառատոն է, այնպես որ մենք փորձում ենք ամեն տարի տարբերվող ու յուրօրինակ մի բան անել»: Այս տարվա ազդագրի գաղափարը պարզ է, բայց տպավորիչ: «Երբ ձնվեց այս մասնադրություն, մոռել էր պետք՝ բացատրում է Գարեգինը, բայց այնպես էր ստացվել, որ ես չէի կարողանում ժամանակի մեջ տեղավորվել ու գտնել ձեռքերի մոդել»: Հենց դրա համար էլ հիմա ամբողջ Երևանի աչքի առաջ դիզայների սեփական ձեռքերն են:

Հակասակ այս անպատկերի համարված Գարեգինը շատ չի խորանում այս աննի մեջ. «Առաջին անգամը չէ, որ իմ ձեռքերն օգտագործում են ազդագրի համար՝ մի քանի տարի առաջ մեկ այլ համալորողի համար էլ են օգտագործել: Ինձ համար կարևորը հենց դիզայնն է, և ոչ թե այն փաստը, որ ես նաև ազդագրի վրա»: **ՀԵ**

GOLDEN APRICOT DAILY

<p>Խմբագիրներ՝ Յուրա Բրուերեն, Արթուր Վարդիկյան</p> <p>Աշխատակազմ՝ Մարինե Նյուդորփ, Հուգո Էմմերզալ</p> <p>Հեղինակներ՝ Արծվի Բակսիչյան, Դիանա Կարդույան, Բակֆի Մովսիսյան, Նունե Հավերդյան, Անի Հակոբյան</p> <p>Սրբագրիչ՝ Մարինե Վարդապետյան</p>	<p>Թարգմանիչներ՝ Կարինե Արյան, Զարուհի Սաֆարյան</p> <p>Լուսանկարիչ՝ Իննա Մնացականյան</p> <p>Գիտակցող՝ Գայանե Գրիգորյան</p> <p>Հեռակա խորհրդատու՝ Պիոնիր վան Բյուրեն</p> <p>Տպագրված է «ՆՏ Հողից» ՄՊԸ-ում</p>	<p>Editors: Joost Broeren & Artur Vardikyan</p> <p>Staff: Maricke Nieuwdorp, Hugo Emmerzael</p> <p>Contributors: Artsvi Bakshinyan, Roza Grigoryan, Ani Hakobyan, Nune Hakhverdyan, Diana Kardumyan, Raffi Movsisyan</p>	<p>Photographer: Inna Mnatsakyan</p> <p>Design: Gayane Grigoryan</p> <p>Backstage General Adviser: Peter van Bueren</p> <p>Printer: "NT Holding" Ltd.</p>
--	---	---	---

Feature Competition: Golden Apricot
Ungiven (Branko Schmidt)
Խաղարկային մրցույթ. Ոսկե ծիրան
«Բալի անունները»
(Բրանկո Շմիդտ)

EVGENY GRIGORIEV
Director, *Across the Don*

"It was a pity that we didn't see a lot of locals visiting the films. Where are you? We need you! But we loved the atmosphere of the festival overall and the organizers absolutely do everything to make this experience special. For instance visiting the winery last night, there was a lot of room for informal communication between filmmakers and I think that's very important for the film industry."

ԵՎԳԵՆԻ ԳՐԻԳՈՐԵՎ
Ռեժիսոր, «Ձախ ափի հանդիման»

«Շատ ափսոս, որ մենք շատ տեղացիների չտեսանք կինոդիտումներին: Ուր էք: Մենք ձեր կարիքն ունենք: Բայց փառատոնի ընդհանուր մթնոլորտը մեզ դուր եկավ ու կազմակերպիչներն էլ անում են հնարավոր ամեն ինչ այս օրերն առանձնահատուկ դարձնելու համար: Օրինակ անցած գիշեր գինեգործարան էինք գնացել, որտեղ կինոգործիչները ոչ ֆորմալ շփման հրաշալի հնարավորություն ունեցան, ինչն իմ կարծիքով շատ կարևոր է կինոարդյունաբերության համար»:

SEYED HADI MOHAGHEGH
Director, *Immortal*

"This festival has a unique character, one can feel the efforts of all who work on it to reach their ideals. It would be great if this could become a kind of national passion, with everyone working together. Then, it could really be one of the best festivals in the world. You should always take things seriously, otherwise you won't get anywhere."

ՍԵՅԵԴ ՀԱԳԻ ՄՈՎԱԳԵԿ
Ռեժիսոր, «Անմահը»

«Այս փառատոնը յուրահատուկ է, կարելի է զգալ բոլոր նրանց ջանքերը, ովքեր փորձում են այն կատարելության հասցնել: Հրաշալի կլիմեր, եթե այս կիրքն ամբողջ ժողովրդին համակեր ու բոլորն իրենց ավանդն ունենալին փառատոնի հաջողության գործում: Այդ դեպքում «Ոսկե ծիրանն» իրոք կդառնար աշխարհի լավագույն կինոփառատոներից մեկը: Պետք է միշտ լուրջ վերաբերվես ամեն ինչին՝ հակառակ դեպքում ոչնչի չես հասնի»:

Feature Competition: Silver Apricot
Immortal (Seyed Hadi Mohaghegh)
Խաղարկային մրցույթ.
«Անմահը» (Սեյեդ Հադի Մոհաղեղ)

"Knight of Culture" Award
Kiril Razlogov
«Մշակույթի ասպետ»
մրցանակ Կիրիլ Ռազլոգով

Feature Competition: Special Mention
The Prosecutor, the Defender, the Father and His Son
(Igliika Trifonova)

Documentary Competition: Golden Apricot
Across the Don (Evgeny Grigoriev)
Վավերագրական մրցույթ. Ոսկե ծիրան
Ձախ ափի հանդիման» (Եվգենի Գրիգորև)

Խաղարկային մրցույթ. Հատուկ հիշատակում
«Դատախազը, դատապաշտպանը, հայրը և որդին» (Իգլիկա Տրիֆոնովա)

Documentary Competition: Silver Apricot
Don Juan (Jerzy Sladkowski)
Վավերագրական մրցույթ. Արծաթե ծիրան
«Դոն ժուանը» (Եժի Սլադկովսկի)

Documentary Competition: Special Mention
Curumim (Marcos Prado)
Վավերագրական մրցույթ. Հատուկ հիշատակում
«Սանուկը» (Մարկոս Պրադո)

**Armenian Panorama,
Feature: Golden Apricot
Good Morning**
(Anna Arevshatyan)

**Հայկական
համայնապատկեր՝
խաղարկային.
Ոսկե ծիրան**
«Բարի լույս»
(Աննա Արևշատյան)

BENJAMIN HUGUET
Director, *The Archipelago*

"I went to The Club for the Midnight Wrap-Up, and I was so exited; it was kind of a secret society of documentary filmmakers in this smoky atmosphere. I've never seen a festival where filmmakers gather at night, really talking about film. I felt like a member of a special brotherhood there."

ԲԵՆՃԱՄԵՆ ՅՈՒԳԵ
Ռեժիսոր, «Արշիպելագ»

«Ես գնացել էի The Club՝ կեսգիշերային քննարկմանն ու շատ տպավորված էի: Ասես վավերագրական կինոգործիչների գաղտնի միություն լինելը այդ ծխով լի միջավայրում: Ես երբեք չեմ տեսել մի փաստառն, որտեղ կինոգործիչները հանդիպեն զիշերն ու իսկապես կինոյի մասին խոսեն: Այնտեղ ես ինձ ինչ-որ գաղտնի միաբանության անդամ էի զգում»:

**Armenian Panorama,
Documentary: Golden
Apricot
Stony Paths**
(Arnaud Khayadjanian)

**Հայկական
համայնապատկեր.
Ոսկե ծիրան՝
Վավերագրական**
«Ջարջարոտ ճամփաներ»
(Առնո Խայաջանյան)

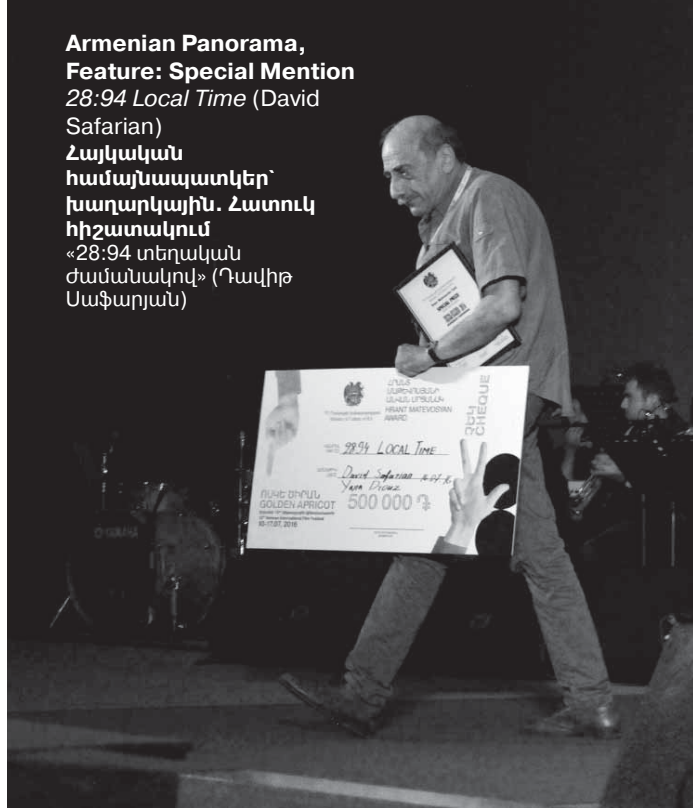

**Festival President's Prize
About Love**
(Anna Melikyan)

**Փառատոնի
Նախագահի
մրցանակ**
«Միտո մասին»
(Աննա
Մելիքյան)

**Armenian Panorama,
Feature: Special Mention**
28:94 Local Time (David Safarian)
**Հայկական
համայնապատկեր՝
խաղարկային. Հատուկ
հիշատակում**
«28:94 տեղական
ժամանակով» (Դավիթ
Սաֆարյան)

FIPRESCI Award
Ungiven (Branko Schmidt)

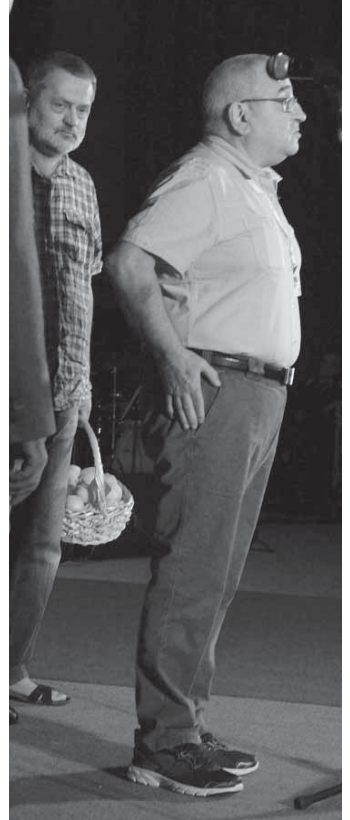
FIPRESCI Ժյուրիի մրցանակ
«Բալի անունները» (Բրանկո
Շմիդտ)

Ecumenical Prize
Immortal by Seyed Hadi Mohaghegh

Էկումենիկ ժյուրիի մրցանակ
«Անմահը» (Սեյեդ Հադի
Մոհաղեղ)

Hrant Matevossian Award
28:94 Local Time (David Safarian)

**«Հրանտ Մաթևոսյան»
մրցանակ**
«28:94 տեղական ժամանակով»
(Դավիթ Սաֆարյան)

EMILIANO DANTE
Director, *Habitat – Personal Notes*

"I was totally surprised to see how big this festival actually is, and loved meeting other guest with a bottle of vodka until sunrise. Visiting this festival gave me the opportunity to see films I wouldn't be able to see at home. Vitaly Mansky's documentary Under the Sun about North Korea blew me away; it's such an intelligent, one-of-a-kind film!"

ԷՄԻԼԻԱՆՈ ԳԵՆՏԵ
Ռեժիսոր, «Բնակավայր. անձնական
գրառումներ»

«Ես ապշեցի՝ տեսնելով, թե իրականում ինչ մեծածավալ է փառատոնը, ու ինձ դուր եկավ մյուս հյուրերի հետ մի շիշ օղիով ծանոթանալը՝ մինչև արևածագ: Փառատոնին իմ մասնակցությունն ինձ հնարավորություն տվեց դիտելու ֆիլմեր, որոնք ես չէի տեսնի իմ հայրենիքում: Վիտալի Մանսկու «Արևի շողերի տակ» վավերագրական ֆիլմը Հյուսիսային Կորեայի մասին ցնցեց ինձ. շատ խորհմաստ ու յուրօրինակ ֆիլմ է»:

**Armenian Panorama, Short:
Golden Apricot**
Leopard's Silence
(Viken Armenian)

**Հայկական
համայնապատկեր.
Ոսկե ծիրան՝**
Կարճամետրաժ
խաղարկային
«Ընձառյուծի լռությունը»
(Վիգեն Արմենյան)

DOCUMENTARY COMPETITION GOLDEN APRICOT

Across the Don

Evgeny Grigoriev, Russia, 2016

Olga is looking for a hero for a documentary she's shooting in her Russian home town Rostov-on-Don. Unfortunately, most people just don't feel courageous enough. Some tell her that they're too old, too young, or they'd rather be an anti-hero. But while she doesn't find her hero, Olga does show a range of Russian citizens that directly or indirectly tell us something about their life and town.

Olga's quest is one of eight short film projects that together form a mosaic of a Russian city and its inhabitants in *Across the Don*. There's a butcher with musical skills and a man who makes gold out of waste. There's a young girl searching for a well-to-do man who can make her life as perfect as she looks – with a little help from the gym, the tanning salon and her doctor. There's a girl who never stops running, a fireman with fiery dancing skills and a young man asking his neighbours about the block they all live in.

The young filmmakers themselves also display the way they perceive their life in this city, with their cameras, but also during interviews with director Evgeny Grigoriev. And he's not afraid to turn the heat on them about their film plans and the difficulties they might have in life. In between

the shorts and the interviews, which are staged in a kind of casting setting, drone images show the storytellers with their cameras, while also giving a literally broader view on the city. *Across the Don* is part of a cross-media project in which citizens explore their home towns under guidance of film professionals. The result is a collective, colourful portrait of a city and a closer look at how these young storytellers discover their world through a lens. MN

EVGENY GRIGORIEV

"For me, our participants were the real heroes. Their interviews made the stories they tell more layered and richer. They had to be honest, so we had to push them a little. It was crucial for them to open up in front of my camera; after all, the heroes they were filming would have to do the same. We were observing the observers, so to say."

FEATURE COMPETITION
SILVER APRICOT,
ECUMENICAL JURY PRIZE

Immortal

Seyed Hadi Mohaghegh, Iran, 2015

Immortal explores some of the cruelest phenomena of life – the relations between an ill man and his caregiver, as well as people's suicidal tendencies – with a documentary's rigor. Ayaz feels guilty for the death of his family and is constantly searching for ways to end his mental and physical suffering. But again and again, his suicide attempts are thwarted by his grandson Ebrahim's timely interventions. Ebrahim is suffering too – he sacrifices all he can, afraid to lose another relative, even though Ayaz is alive only physically. Ebrahim is even ready to marry Narges, a teenager like him, believing that the marriage will bring some positivity to their miserable family life.

The primal environment of an isolated Iranian village, far from the developed world, and the rigorous natural panoramas surrounding it only emphasize the tragedy of the film. The Iranian semi-desert reality, which might be familiar to some from Abbas Kiarostami's *Taste of Cherry* (which also explores the subject of suicide), becomes a character in itself. The image of a lone tree which is repeatedly brought on screen truly reflects the themes of solitude, fate and resistance. There are many other objects which are used by the director as active agents in the drama: the deceased wife's voice coming from a walkman; a strand of her hair kept in a pillow; Narges' needlework.

Immortal depicts the habits and lifestyle of the people living in the mountains. The detailed wedding scene of Ebrahim and Narges, the healing rituals, the final rites for the dying man: they all add authenticity and credibility. AB

DOCUMENTARY COMPETITION SILVER APRICOT

Don Juan

Jerzy Sladkowski, Sweden/Finland, 2015

Of course 22-year-old Oleg understands very well that he is supposed to act like an adult, like a cool bloke who attracts ladies, goes to college, makes friends and does his mother proud. Alas: he isn't like that. His mom thinks he's a lonely, lazy, autistic figure that will have to depend on her care for the rest of his life. She's even more desperate than he is.

A never-ending series of therapists are not making things easier for shy Oleg. Their conflicting messages about the opposite sex are no help at all: some say it's a good idea to just grab a woman's breast when you meet them, others stress that every woman just wants to be protected and receive just enough money for make-up. The screaming therapist who rides Oleg as if he's a horse tops it all. How could he *not* end up being socially paralyzed?

There's no looking away in this tragicomic documentary. Scene after scene poor Oleg is being suffocated by all this attention. Then, the sky brightens. Oleg joins a small theatre group full of cheerful young ladies who take him under their wings. Slowly, lovable Oleg comes out of his shell.

Probably due to the fact that veteran filmmaker Jerzy Sladkowski produced and directed over

DOCUMENTARY COMPETITION SPECIAL MENTION

Curumim

Marcos Prado, Brazil, 2016

"Cages are where certainty thrives", states a quote by influential Brazilian theologian Rubem Alves at the beginning of *Curumim*. And there is one certainty indeed in this documentary by Marcos Prado: that our title character Marco "Curumim" Archer will eventually be executed by a firing squad in an Indonesian maximum-security prison. How Brazilian paraglider Curumim crashed into this abyss and how it has influenced his views on life is the main focus of this heart-felt documentary, a portrait of an honest man who is paying the price for the dishonest things he has done in life.

It was Curumim who reached out to Prado to collaborate on a documentary. He didn't want to be remembered as a macabre statistic or a gruesome

FEATURE COMPETITION GOLDEN APRICOT, FIPRESCI JURY PRIZE

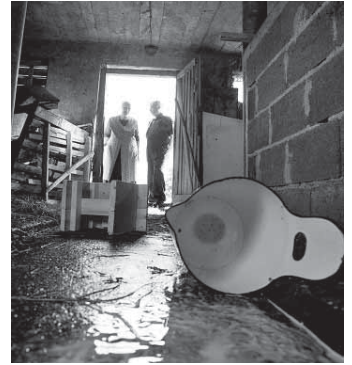
Ungiven

Branko Schmidt, Croatia, 2015

Ungiven, the most recent film by acclaimed Croatian director Branko Schmidt, joins the company of a number of recent films to reflect on the complicated relationships between elderly spouses. But this Bosnian elderly couple living a hard life in post-war Croatia are still making efforts to improve the sunset of their lives. They give meaning to their dreary existence by renovating their barn, herding cows and planting fruit trees. But the psychological, mental and physical problems that are worsening with age constantly complicate the couple's coexistence.

In interviews, Schmidt has questioned whether this story is appropriate for our times, since it is very different from his two previous films which focused on pressing issues in Croatian society. But actually, these psychological dramas always remain urgent, especially in our times which can drive a person to isolation.

Actors Ivo Gregurević and Nada Đurevska carry the narrative and *Ungiven* benefits greatly from their acting, which is quite convincing. The relations between the constantly grumbling husband and his demure wife, who seem intolerant towards each other at first, take on new meaning as we see

original manifestations of devotion and affection. The psychological depth of these moments reaches its peak during the emotional ending of the film.

Compared to *Amour* by Michael Haneke or *45 Years* by Andrew Haigh, two remarkable recent films which also explored the relationships between elderly couples, Schmidt's film has a lighter feel. This goes especially for the dialogues between the spouses, which are brief, sometimes witty, and sometimes inadequate and absurd. AB

BRANKO SCHMIDT

"The elderly are not filmed so often, perhaps because that would not be as marketable as those films with adult characters having sex or something sensational like that. Also, it's very difficult to work with elderly actors, like it is with children! If you make a wrong choice, nobody can help you – not even God."

Don Juan

Jerzy Sladkowski, Sweden/Finland, 2015

fifty films during his career – usually about social issues – he was able to make all the protagonist feel comfortable enough with him around: no one ever holds back in his presence, no matter the uneasiness of the situation. Oleg's mother and grandmother have no qualms about discuss-

ing Oleg's burdensome situation right in front of him. Funnily enough, Oleg appears to be the voice of reason during this catfight around the small kitchen table. In a way, this Russian kid is keener and more mature than one might think. Good for him! MN

Curumim

Marcos Prado, Brazil, 2016

example of crime and punishment. Instead, he wanted to tell his story as he experienced it, share his daily life in prison and ultimately confess his sins on camera. It may seem as if Prado was just a direc-

tor for hire for the somewhat egocentric yet sincere Curumim, but the relationship between filmmaker and subject goes deeper. They talked for more than seventy hours, they wrote many letters and Curumim recorded countless videos of his life in a prison cell he shared with murderers and Al-Qaeda terrorists, among others.

Compared to his cellmates, Curumim's crime (smuggling 30 pounds of cocaine into Asia) seems quite petty, but ultimately this profound documentary is not about justice. It's about acceptance and repentance, about facing the facts of life and making the most of what's left of it. What makes this documentary stand out is Curumim's radiant energy: seeing him goof around with hardened criminals even provides the film some feel-good moments before things inevitably get more melancholy. As Alvast already stated, Curumim's cage eventually only stands for the ultimate certainty: that all things must pass. HE

FEATURE COMPETITION SPECIAL MENTION

The Prosecutor, the Defender, the Father and His Son

Iglika Trifonova, Bulgaria/Sweden/The Netherlands, 2015

The human relations and the issues raised in Bulgarian director and screenwriter Iglika Trifonova's *The Prosecutor, the Defender, the Father and His Son* are as complex as the film's title. The result is a sincere and heartfelt drama about justice becoming an end in and of itself.

At the The Hague tribunal for Yugoslavia, the trial of Milorad Krstić is underway. This Serbian man is accused of massacring innocent Bosnians in the chaos of the Bosnian War. The film centers on the power play between French prosecutor Catherine Lagrange (Romane Bohringer) and Dutch defender Mikhail Finn (Samuel Fröler). In closeups, the wit-

nesses tell the court about the rape and killings they saw. Their voices, while trembling, are heard clearly through microphones. But the judges, assertive and insistent, keep respectfully interrupting them, asking for details and clarifications as we hear their off-camera voices creeping "into the frame" from dusty headphones. Finally, the prosecution brings a young man to the stand, an orphan as he says, who identifies Krstić as the man who ordered him and his fellow soldiers to burn down a village school. Krstić swears he doesn't know this boy. Finn undertakes a journey to Bosnia, as he's sure that the boy is lying. Finding his parents will help him crush Lagrange's case.

They both believe in the high power of law. Yet there is something perverse in this whole trial. For

Lagrange upholding justice is not just a job, but something akin to a religious experience. Finn, a sly and cunning man, most certainly knows that his client is guilty of something, but it appears the game of legal proceedings excites him, as if he's rolling

dice at a casino. Cinematographer Rali Raltschev lights the court room as if it's a cathedral where two priests of opposing religions are playing chess. And naturally, ordinary people are the pawns, just means to an end – upholding the law. AV

ARMENIAN PANORAMA: FEATURE GOLDEN APRICOT

Good Morning

Anna Arevshatyan, Armenia, 2016

There are not many social drama's in contemporary Armenian cinema. It seems such films are not wanted by audiences, nor producers, who prefer making more entertaining fare. But with her debut feature *Good Morning*, Anna Arevshatyan has constructed a social drama according to the rules of the genre, even using non-professional actors in

leading roles.

Good Morning centers on TV journalist Arshak who loses his job because of his principles. After this, social problems and trouble within his young family lead Arshak to a deadlock, thinking that the only way out is to leave the country. The journey that Arshak and his family undertake to his parents' house to discuss his decision becomes a kind of road movie, where the development of the plot is less important than coming face to face with childhood memories and the past. RM

ARMENIAN PANORAMA: DOC GOLDEN APRICOT

Stony Paths

Arnaud Khayadjanian, France, 2015

The documentary films included in this year's Armenian Panorama section explored individual memory and experience. Directors of Armenian descent have created a string of human destinies, where memory and emotion at times become an unbearable burden, uncovering a whole universe in their personal experiences.

Arnaud Khayadjanian, the director of the French film *Stony Paths*, explores this territory by tracking the trail of a single picture and being open to hear out all possible and alleged witnesses. Thorough conversations are held over a cup of tea, new stories about Armenians' living in Anatolia are being revealed (or not revealed), and the rhythm of this expectation conveys the essence of this quest rather well. Eventually, if you seek, both you and the people you talk to will change. NH

ARMENIAN PANORAMA: FEATURE SPECIAL MENTION

28:94 Local Time

David Safarian, Armenia/Germany/The Netherlands, 2016

After twenty years of filming, director David Safarian finally finished his film *28:94 Local Time*. The long gestation period was mostly due to the director's financial limitations. The film was presented at the film market of the prestigious Berlinale, where it attracted the attention of European distributors: screening rights were bought for Belgium, The Netherlands and Luxemburg and it has already found a place in the Netherlands film museum.

28:94 Local Time takes place in the 1990s, during harsh times in Armenia which are unveiled through the relationship between a man and a woman. Both are artists: one's a puppet maker, and the other works through bad memories in photography. This married couple finds itself in harsh conditions, where problems and conflicts are many. Sadly, the more severe their problems are, the better their works become.

The director shows the difficulty of being an artist in the 1990s: canvasses won't dry up, there's no electricity to print photos, and the circus that houses the puppet show is constantly under threat of clos-

ing. But as one of the heroes, the clown Karo says: "People need a place to have fun. Kids have to grow up happy, otherwise how are they going to grow strong?" AH

ARMENIAN PANORAMA: SHORT GOLDEN APRICOT

Leopard's Silence

Viken Armenian, France, 2015

Born in Beirut, Viken Armenian, the director of *Leopard's Silence*, has lived in Paris since 1989. He studied law and philosophy before becoming a director's assistant, participating in the creation of documentary films. In 2006 he made an experimental film called *Happy View*, which delved into subconscious memories of the Lebanese civil war.

Leopard's Silence is a medium-length feature made in 2015, which had its premiere at the Vila de Conde International Film Festival. After a party where Mario dances all night as if in a trance, his friends Amin and Victor find him dead in a bed. In the house where they live with friends, located somewhere on the edge of the world, everything starts to fade into darkness and anything can happen. That's when the leopard-man appears on the horizon. DK

A SAFE PAIR OF HANDS

For more than a week, the whole of Yerevan has been looking at one pair of hands. Sticking out from a red and a yellow sleeve, they sign the numbers one and three, gracing the poster of the 13th edition of GAIFF. So who is the man behind that famous pair of hands?

Give a hand to Garegin Martirosyan, art director of Yerevan-based design studio The Sign. Garegin and his small team are old hands at the festival, having designed the Golden Apricot's posters for the last twelve years. His studio has all kinds of clients, including banks, casinos and beer brands, but he is especially fond of working for this festival. "It's very interesting work, because it's not the usual commercial client. It's a creative festival, so we try to make something different and unique every year."

We have to hand it to them: this year's poster concept is simple yet effective. "When I thought of the idea I needed a model", Garegin explains. "But in the end I could not find a hand model in time." That's why the whole of Yerevan is now dressed in the designer's own show of hands.

Despite this sudden fame, Garegin is not too fussed about seeing his hands pop up in every corner of Yerevan. "I don't think about it that much. It's not the first time that I used my hands on a poster; some years ago I used them for another client. What matters to me is the design itself, not the fact that I'm on the poster." HE

RE-EVALUATING ARMENIAN CINEMA

The 13th GAIFF was dedicated to the 25th anniversary of Armenia's independence. A round-table on the history of Armenian cinema and its contemporary problems was held yesterday, with many Armenian, Russian and Ukrainian film critics, directors, journalists present.

For the past week, audiences could watch 16 Armenian fiction and documentary films made in the last 25 years in the Armenian Cinema: Modern Times program. "We tried to pick the films that most strongly reflect our 25-year journey", GAIFF's creative director Susanna Harutyunyan said. "This program is very important because we all have questions and reflections on this part of our history."

Project coordinator Artsvi Backchinyan noted that picking the films of the program was no easy task. "Some criticize GAIFF for not paying enough attention to Armenian cinema, howev-

er that is false. There were many Armenian films in this year's program, which gave opportunity to explore the whole Armenian cinema field – from Beknazaryan's *Zare* (1926) to young modern directors."

Robert Matosyan, the editor-in-chief of film magazine *Kino+* emphasized the importance of establishing film schools, while film director Mikayel Dovlatyan expressed his joy about the fact that Armenia has youth with an interesting way of thinking, and they're making films without being fearful of what others might say. Siranuysh Galstyan, also a coordinator for the festival, emphasized that documentary films have reflected the past decades in Armenia far better than fiction films. She expressed her regret that many people are unaware of the Armenian films being made, even going so far as to say that Armenian cinema is dead: "Often the awareness of an Armenian film ends with its premiere, where only the friends, relatives and colleagues of the crew are present." RG